

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 103.967 van 25 februari 2002

in de zaak A. 116.809/IX-3216.

In zake : XXXX,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister
van Binnenlandse Zaken,
die woonplaats kiest bij
de Federale politie Algemeen Commando DGP/DPS,
gevestigd te BRUSSEL,
Fritz Toussaintstraat 47.

-

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXXX op 14 februari 2002
heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te
vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van 4 februari 2002 van
de directeur-generaal van de federale politie waarbij zijn mutatie naar de
brigade Anderlecht wordt ingetrokken en waarbij hem de verplichting

wordt opgelegd om naar zijn eenheid van oorsprong -het
Veiligheidsdetachement Nationale Luchthaven (VDNL) te Zaventem- terug
te keren op 11 februari 2002;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 18 februari 2002 waarbij de
terechtzingtting bepaald wordt op 21 februari 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad

A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van verzoeker, en van adviseur
[EVR], die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur
R. AERTGEERTS;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van
de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat verzoeker, als lid van de luchthavenpolitie, op 26 juni 1999 als wachtmeester in de rijkswacht geïntegreerd is en dat hij bij het Veiligheidsdetachement Nationale Luchthaven ingedeeld is; dat de directie van het personeel van de federale politie op 13 maart 2001 met het bericht PA 020301 de mutatiecyclus R4-R5 2001 heeft opgestart waarbij de personeelsleden van de federale politie, met inbegrip van de voormalige leden van de luchtvaartpolitie “die met succes hun opleiding tot het bekomen van het statuut ‘full’ hebben gevolgd”, de mogelijkheid krijgen over te stappen naar een territoriale brigade van de federale politie; dat niet betwist is dat verzoeker de opleiding voor het ‘full-statuuat’ niet heeft gevolgd en dat hij zich in het -voor het hier besproken aspect- minder gunstige ‘Fifi-statuuat’ bevond; dat verzoeker op 10 april 2001 een aanvraag tot overplaatsing naar een andere eenheid heeft ingediend en dat hij daarbij, in de rubriek “prioriteit”, gesteld heeft :

“1. Ik heb geen vertrouwen in de integriteit, noch in de bekwaamheid van meerdere leden van het commando VDNL en PZ (en)

2. Officieel tweetalig (niveau 2 -Selor)”;

dat zijn brigadecommandant over die aanvraag het volgende advies verstrekke :

“gunstig”. Ingevolge een moraliteitsonderzoek werd belanghebbende niet weerhouden als kandidaat-officier”;

dat, in de marge van die kandidaatstelling, verzoeker op 10 april 2001 ook aan de directeur-generaal van het personeel heeft geschreven dat hij een plaatsaanvraag indiende met de mededeling :

“Zelfs indien ik niet gerechtigd zou zijn om mee te dingen naar de in de plaatsaanvraag gevraagde bedieningen, meen ik dat mijn aanvraag in overweging dient genomen te worden om ondermeer de redenen aangehaald in mijn opmerkingen neergeschreven in de plaatsaanvraag zelf. Mag ik u dan ook verzoeken aan mijn vraag een voor mij gunstig gevolg te geven.”;

Overwegende dat de verwerende partij niet betwist dat verzoeker overgeplaatst is van het VDNL naar de brigade Anderlecht van de federale politie; dat met de hier bestreden nota DGP/DPM/Bur-TM-336 van 4 februari 2002, de directeur-generaal van het personeel mededeelt dat “na een laatste verificatie van de toegewezen bedieningen gebleken (is) dat betrokkene die plaats niet had mogen krijgen” omdat verzoeker, aangezien hij het statuut-‘full’ niet bezat, “niet beantwoordde aan de administratieve voorwaarden om bedieningen te solliciteren naar aanleiding van (PA 020301)” en hij dus zijn kandidatuur niet mocht

indienen, dat verzoeker op 11 februari 2002 naar zijn oorspronkelijke eenheid (DAC-Brussel-Nationaal-Politiezorg) zal terugkeren en dat zijn mutatie geannuleerd wordt; dat verzoeker stelt dat hij op 6 februari 2002 van die nota kennis heeft gekregen, dat hij op 8 februari 2002 tegen die beslissing bezwaar heeft ingediend bij zijn hoofdcommissaris [N] met het verzoek toch in het korps te Anderlecht gehandhaafd te blijven; dat hij geen gevolg gegeven heeft aan de hem opgelegde verplichting om op 11 februari opnieuw bij het Veiligheidsdetachement van de Nationale Luchthaven aan de slag te gaan en dat hij met een fax van 11 februari 2002 aan de directie van het personeel medegedeeld heeft dat hij zich wegens de manifeste onwettigheid van het bevel tot terugkeer, ontslagen achtte van de verplichting om zich naar een administratieve beslissing te voegen en dat hij volgens de dienstroosters van de "lokale politie zone 2" zou blijven werken;

Overwegende dat verzoeker op 12 februari 2002 kennis gekregen heeft van de aan hem gerichte nota DGP/DPS-855/A-2002 waarin de directeur-generaal van het personeel hem mededeelt dat hij "er alle belang bij (heeft zich) te schikken naar de onderrichtingen van de nota van 4 februari 2002" en dat hij ook niet opgenomen is op de lijst tot aanwijzing van de personeelsleden van de territoriale brigades van de

federale politie die overgaan naar de lokale politie zodat hij wordt aangemaand om onmiddellijk gevolg te geven aan de nota van 4 februari 2002; dat verzoeker terecht die nota aanmerkt als de bevestiging van het besluit van 4 februari 2002;

2. Overwegende dat overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden, dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en dat de dringende noodzakelijkheid wordt aangetoond;

3.1. Overwegende dat verzoeker het hoogdringend karakter van de zaak als volgt verantwoordt: hij heeft, door in dienst te blijven te Sint-Gillis, de nodige inspanningen gedaan om het nadeel dat het bestreden besluit hem berokkende te voorkomen en hij heeft, toen zijn personeelsdienst geen standpunt wenste in te nemen over de nota van 12 februari 2002, op 14 februari 2002 de onderhavige vordering ingediend; indien hij, al is het maar voor enkele dagen, naar zijn oorspronkelijke

eenheid -het VDNL- moet terugkeren, dan is de morele schade die hij lijdt -met gevolgen voor zijn gezondheid- onherstelbaar aangezien hij geen vertrouwen heeft in de oversten die binnen die eenheid het bevel voeren, die hem in het verleden reeds onheus hebben behandeld op basis van valse aantijgingen en die daarvoor door "de overheid van de federale politie" niet terechtgewezen zijn, hetgeen op zijn beurt zijn vertrouwen in die organisatie zelf in het gedrang brengt;

Overwegende dat verzoeker het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat hij ondergaat, als volgt toelicht: hij heeft "noch de morele moed noch de motivatie om tewerkgesteld te worden in zijn oorspronkelijke eenheid"; hij zal daar moeten werken onder het gezag van personen tegen wie hij een klacht met burgerlijke partijstelling heeft ingediend en die hem kunnen evalueren, wat het gevaar insluit dat die oversten zich partijdig en bevooroordeeld opstellen en zijn loopbaan schade toebrengen; hij verliest ervaring en anciënniteit bij het politiekorps te Anderlecht, aangezien hij daar tewerkgesteld was in een interventiebrigade waarvoor kennis van het stratenplan onmisbaar is en zijn goede collegiale relaties aldaar zullen verwateren; hij heeft zich moeten aanpassen aan een andere werkcultuur en als hij op een vernietiging moet wachten dan zal die verworvenheid in onbruik geraakt

zijn; zijn tewerkstelling in een dienst waarin hij geen enkel vertrouwen heeft -gevoed door het feit dat hij geen antwoord heeft gekregen op zijn fax van 11 februari- zal bij hem constant de vrees doen leven dat hij met lasterlijke en valse aantijgingen geconfronteerd wordt;

3.2. Overwegende dat de verwerende partij daar tegenover stelt dat verzoeker niet aantoont dat hij, bij het instellen van zijn vordering bij hoogdringendheid, de vereiste diligentie aan de dag heeft gelegd en dat de schorsing van de bestreden beslissing volgens de gewone regels te laat zal komen omdat het nadeel dan reeds gerealiseerd zal zijn; dat zij verduidelijkt dat verzoeker op 6 februari 2002 kennis heeft gekregen van de bestreden beslissing, dat het argument dat de zaak slechts dringend geworden is op 13 februari 2002 -toen hem medegedeeld werd dat de overheid waar hij toen presteerde en die hij verkeerdelijk aanwijst als een korps van lokale politie, geen standpunt innam- niet opgaat, en dat hij zeker vóór 11 februari 2002 zijn vordering bij hoogdringendheid had moeten instellen;

Overwegende dat de verwerende partij het ingeroepen moeilijk te herstellen ernstig nadeel als volgt beantwoordt: het verlies van moed en motivatie betreft een moreel nadeel dat door een vernietiging zal

hersteld worden; de vrees dat hij zal tewerkgesteld worden onder het gezag van personen die hem mogelijk niet onbevooroordeeld zullen behandelen en die aldus zijn carrière zullen bemoeilijken is een hypothese en bovendien bevat het rechtspositiebesluit een oplossing voor die situatie; het gemis aan terreinkennis berokkent veeleer een nadeel aan het bestuur en over goede relaties bewijst verzoeker niets; dat verzoeker steeds voor nieuwe aanpassingen geplaatst wordt is geen gevolg van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit, maar gaat terug naar zijn aanvankelijke mutatie naar de brigade Anderlecht en is in ieder geval sterk te relativieren; verzoeker bewijst geenszins dat de verwerende partij verantwoordelijk is voor zijn vrees om geconfronteerd te worden met lasterlijke en valse aantijgingen;

3.3.1. Overwegende, wat het aspect hoogdringendheid betreft, dat verzoeker niet aannemelijk moet maken dat zijn nadeel groot is of dat het kan verergeren, maar wel dat de realisatie of de verzwaring ervan vooraleer de Raad van State volgens de gewone procedureregeling uitspraak zou doen, de uitspraak volgens de gewone schorsingsprocedure tot een formele procedurestap zou herleiden;

Overwegende dat verzoeker de hoogdringendheid verantwoordt met een verwijzing naar de morele aspecten van het nadeel, die verband houden met de vrees om zelfs maar een korte termijn te moeten functioneren in een omgeving die hem ongunstig gezind is;

Overwegende dat verzoeker niet betwist dat hij op woensdag 6 februari 2002 kennis heeft gekregen van het bestreden besluit waarbij hij, wegens de annulatie van zijn mutatie, verplicht werd om op maandag 11 februari 2002 zijn taak bij het Veiligheidsdetachement van de Nationale Luchthaven weer op te nemen; dat, indien het nadeel dat verzoeker aanvoert inderdaad zo ernstig is als hij voorhoudt, het onbegrijpelijk is dat hij niet vóór 11 februari gevraagd heeft om de bestreden beslissing te schorsen, hoewel dat nochtans de enige mogelijkheid was om, op een juridisch sluitende manier, te beletten dat het -naar zijn oordeel onwettig maar hoe dan ook bestaand- bevel tot terugkeer op enige wijze ten uitvoer gelegd zou kunnen worden; dat verzoeker integendeel gemeend heeft de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit te kunnen keren door zich tot zijn toenmalige meerdere te richten -wat zelfs geen willig beroep is- en het bestreden besluit naast zich neer te leggen; dat, door die wijze van verweer te kiezen, verzoeker

zelf aantoonde dat de ernst van zijn nadeel, waar hij aanvoert dat zelfs een terugkeer van korte duur hem teveel is, sterk gerelativeerd moet worden;

Overwegende vervolgens dat verzoeker geen enkel concreet bewijs voorlegt van zijn stelling dat hij in het VDNL in een omgeving moet werken die hem, ten onrechte, vijandig gezind is en dat die reïntegratie hem bovendien onmiddellijk -dit wil zeggen binnen het tijdsbestek van een gewone schorsingsprocedure- het gevreesde nadeel zal berokkenen; dat bij gebrek aan dergelijk bewijs, zijn argumentatie het karakter heeft van eenzijdige beweringen en veronderstellingen, waarmee de Raad van State geen rekening kan houden;

Overwegende dat uit wat voorafgaat volgt dat niet aangetoond wordt dat een schorsing volgens de gewone regels te laat zal komen om de realisatie van het aangevoerde nadeel nog te kunnen verhinderen; dat geen hoogdringendheid voorhanden is;

3.3.2. Overwegende, wat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft, dat het ontbreken van de moed en de motivatie om opnieuw naar het VDNL te gaan werken, een persoonlijke gevolgtrekking is die verzoeker aan het overplaatsingsbesluit koppelt maar waarmee de

Raad van State, bij gebrek aan concrete gegevens die toelaten de redelijkheid van die opstelling te beoordelen, geen rekening kan houden;

Overwegende dat de vrees voor de bevooroordeelde opstelling van zijn meerderen niet aangenomen kan worden, aangezien niet verondersteld mag worden dat onvrede of een klacht van een ondergeschikte de betrokken hiërarchische meerderen tot een negatief vooroordeel jegens hem zullen leiden; dat het trouwens verzoeker niet verboden is om eventuele disfuncties in de leiding van zijn dienst of misbruiken te gelegener tijd bij de bevoegde instanties aan te kaarten;

Overwegende dat, wat het ontberen van ervaring betreft, de verwerende partij terecht opmerkt dat het niet zozeer verzoeker maar het bestuur is dat, na een vernietiging, de gevolgen zal moeten ondergaan van de bestreden beslissing; dat de vrees voor het teloorgaan van goede relaties met collega's geen ernstig nadeel vormt;

Overwegende dat de verwijzing naar de aanpassingen die van verzoeker worden gevraagd, mogelijk een ongemak vormen, maar dat dergelijk nadeel de vereiste ernst ontbeert om de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit te rechtvaardigen;

Overwegende dat, gelet op de uiterst karige beoordelingsgegevens die verzoeker ter zake aan de Raad van State voorlegt, ook de verwijzing naar de verplichte tewerkstelling in een dienst -de federale politie- waarin verzoeker geen vertrouwen meer heeft, neerkomt op het weergeven van een zeer persoonlijke appreciatie van feitelijke gegevens waarbij het niet duidelijk is of, zo ze al bewezen geacht zouden kunnen worden, verzoeker ze wel steeds in hun juiste context plaatst; dat, aldus, verzoeker geenszins gevolgd wordt waar hij in het uitblijven van een antwoord op zijn fax van 11 februari aan de directie personeel van de federale politie, een bewijs vindt om zijn vertrouwen in de gehele instelling van de federale politie aan het wankelen te brengen; dat dat bewijs ook niet geleverd wordt door de blote bewering dat zijn oversten niet terechtgewezen zijn nadat zij -in de ogen van verzoeker- valse aantijgingen tegen hem hebben gelanceerd; dat trouwens, aangezien niet blijkt dat verzoeker, door zijn afdeling naar de brigade Anderlecht, de federale politie verlaten heeft, de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit niets aan dat geschokte vertrouwen kan veranderen;

Overwegende dat, bij ontstentenis van overlegging van bewijskrachtige gegevens betreffende de ernst van het aangevoerde nadeel, de Raad van State vaststelt dat het rechtsherstel waartoe een vernietiging aanleiding zal moeten geven zal volstaan om het nadeel dat verzoeker nu ondergaat te herstellen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, bepaald op 175 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftientig februari 2000 en twee, door :

de H. A. VANDENDRIESSCHE, staatsraad,
wnd. kamervoorzitter,
Mevr. V. WAUTERS, griffier.

De griffier,
voorzitter,

De

V. WAUTERS.

A. VANDENDRIESSCHE.